

חירות

מטרות הפעולה:

1. החניכים ילמדו על החשיבות של ההתמדה.
2. החניכים ילמדו שיש כוח ללחץ חברתי להשפיע על המחשבות האמיתיות.
3. החניכים יבינו כי החירות האמיתית היא כשהאדם עושה את הבחירה האמיתית שלו. החירות הזאת הופכת את האדם לשמח ושלם יותר.

מהלך הפעולה:

תופסת עכברים

נשחק תופסת, חניך שנפסל עומד במקום עם רגליים פתוחות. בשביל לשחרר אותו צריך לזחול בין הרגליים שלו. במהלך המשחק לא נעודד את החניכים, אלא נשאל למה הם מתאמצים, זה קשה להתכופף וכיו.

יצירה

נחלק דף לכל חניך. נבקש שיציירו את הציור הכי יפה שהם יכולים. נביא להם טושים, צבעים, עפרונות. שוב- לא נעודד את החניכים, אלא נשאל למה הם משקיעים כ"כ..

דין

נשאל איך הם הרגישו כשלא עודדנו אותם? למה הם המשיכו להציל בתופסת ולצייר? במידה והיו חניכים שוויתרו בעקבות האמירות שלנו- נשאל אותם למה הם ויתרו.

מלך התנועות

נבקש מתנדב שיצא החוצה, שאר החניכים יושבים במעגל, בוחרים חניך שיהיה "המלך". הוא עושה תנועות ואחריו כולם עושים. המטרה של החניך שיצא החוצה- להכנס ולגלות מי "המלך" שמשנה את התנועות.

סיפור

נספר את הסיפור "בגדי המלך החדשים" (נספח א') - אפשר להמחזיז אותו. אחרי הסיפור נשאל את החניכים מדוע אף אחד לא אמר למלך את האמת? למה וממה כולם פחדו? למה המלך בעצמו התבייש להגיד שלא רואה שום דבר? האם גם לכם קרה מצב שבו פחדתם לעשות משהו כי כולם עשו את הדבר המנוגד?

סיכום

בפסח- חג החירות, עם ישראל יצאו מעבדות לחירות, מעבדות גופנית ונפשית- החליטו עליהם, קבעו להם בדיוק מה לעשות ומתי, בלי לתת להם שום מקום למחשבה ורצון אישי, לחירות- גופנית, לא היה עבדים יותר של פרעה ובנוסף חרות נפשית- בחירה, לבחור מה רוצים בחייהם, איך חייהם יראו ואיך הם רוצים להתנהל בהם.

אנחנו בחג הפסח- חג החירות, מסמלים את החירות אליה יצאו בני ישראל ביציאה ממצרים ולומדים מכך לחיים האישיים שלנו, גם אנחנו צריכים לצאת לחירות, לא להיות משעובדים לדברים שמנהלים אותנו, לחבר שרוצה לגרום לנו לעשות משהו שאנחנו ממש לא רוצים, להמשיך לישון כשאנחנו יודעים שאמא ממש צריכה את העזרה שלנו.. לחיות בחירות, ולבחור לאיזה קולות ודברים להקשיב ואיזה דברים אני בוחר להזיז ולהרחיק מהחיים שלי. שבעייה נצא כולנו מעבדות לחירות, נצא לחיים של בחירה אמיתית בכל דבר שאנחנו עושים.

ציוד

- דפים.
- טושים.
- צבעים.
- עפרונות צבעוניים.
- בגדים ותפאורה להצגה.

נספח א' - בגדי המלך החדשים

פעם אחת, לפני הרבה שנים, חי מלך שאהב מאוד בגדים יפים. ארון הבגדים שלו היה כה חשוב בעיניו, שהיו לו יותר חיטים מחילים. בכל יום היה עורך טקס חגיגי, רק כדי להתפאר בבגדיו המגונדרים. ולכל שעה משעות היום היה לו בגד מיוחד.

האנשים בממלכה נאלצו ללכת לטקסים כה רבים, שלא נשאר להם זמן לעבוד. אבל המלך לא הבין איזה נזק הוא גורם לממלכה. הוא המשיך לצעוד ברחובות ולהתפאר בבגדיו החדשים. בירת הממלכה הייתה גדולה ויפה.

תיירים באו מרחוק כדי להתפעל ממנה - והמלך ניצל זאת כדי לערוך עוד ועוד טקסים ומסיבות. החיטים שלו נאלצו לעבוד מסביב לשעון, כדי לעמוד בדרישותיו למחלצות חדשות. חדר ההלבשה של המלך היה ענקי, כמו אולם ריקודים. כל בוקר התבונן המלך בשפע הגלימות, המעילים והכתרים, כדי לבחור תלבושת לאותו היום. משרתיו המתינו בדאגה מחוץ לדלת, עד שיחליט. יום אחד הופיעו בעיר שני זרים:

שועל בשם "מחט", וקוף שקרא לעצמו "חוט".

הם התיימרו להיות חייטים מומחים מארץ רחוקה, אשר באו לארוג למלך מערכת בגדים, שאין יפה ממנה בעולם כולו. למעשה, הם היו רמאים ונוכלים.

כשהגיעו לארמון, השתחוו חוט ומחט לפני המלך ואמרו: "הוד מלכותך, הבד שלנו לא רק מקסים ונהדר, יש לו גם תכונה מופלאה: טיפשים לא יוכלו לראותו."

"מצויין!" חשב המלך, "שילוב של יופי וחוכמה!"

ומיד ציווה על החייטים להתחיל במלכה.

לאחר שקיבלו המון כסף כדי לקנות חומרים, התיישבו חוט ומחט מול הנול והעמידו פנים שהם אורגים.

חוטי הכסף והזהב שהם הזמינו היו מוסתרים בחדרם, אבל רחש הנול הריק שלהם נשמע בארמון עד מאוחר בלילה. כולם התרשמו מחריצותם הרבה. המלך התפוצץ מסקרנות בקשר לבגדיו החדשים.

לבסוף שלח את יועצו הבכיר ביותר לראות איך מתקדמת העבודה.

היועץ המסכן נדהם: הוא לא ראה את הבד, שהאורגים הציגו לפניו בגאווה!

"האומנם אני טיפש כזה?" חשב בדאגה. "אעמיד פנים שראיתי..."

כדי שהמלך לא יחשוד בו, חזר היועץ ובפיו הלולים וחשבונות:

"העבודה מתקדמת להפליא, מלכי. אילו דוגמאות, אילו צבעים! עין לא ראתה..."

המלך היה מאושר.

"תנו לחייטים כל מה שיבקשו", ציוה, "אל תחסכו פרוטה!" וכך זרמה לחדר עבודתם של החייטים תהלוכה אינסופית של משרתים, ובדיהם חוטים יקרים מפז; את כל אלה הסתירו החייטים במחבוא והמשיכו להתחזות כאורגים.

ושמועה חלפה בעיר: חג לאומי יוכרז לכבוד בגדי המלך החדשים, והמלך יציג אותם לצבור במצעד מיוחד!

לבסוף לא התאפק המלך ונכנס בעצמו לחדר האריגה.

כמה הופתע כשלא ראה את הבד הנהדר, שהחייטים "הראו" לו!

"אוי לוי! חשב, "האומנם אני טיפש? מדוע אינני רואה דבר?"

אבל מיד קרא בקול: "נפלא! מקסים! איזו עבודה נהדרת!"

ליתר ביטחון, כנס ועדה מיוחדת והעניק לצמד הנוכלים ברב טקס את אות הכבוד הממלכתי של מסדר החייטים.

אנשי העיר התגודדו מחוץ לחלונם של החייטים, כדי להתפעל מיופיים של הבגדים החדשים, שהיו "כמעט מוכנים".

איש לא העז להודות שאינו רואה דבר, פן יחשבו אותו שכניו לטיפש.

מדי פעם קראו הרמאים הפיקחים למלך, ל"מדידות אחרונות".

המלך, בכותנתו לעורו, ניסה לשווא לגלות במראה ולו שמץ מבגדיו החדשים, בעוד חוט ומחט מחמיאים לו על הופעתו.

סופסוף הגיע היום הגדול.

בראש, מתחת לחופה מיוחדת, צעד המלך - עירום, פרט לכותנתו.

אחריו צעדו החייטים המומחים, שהעמידו פנים כאילו הם נושאים את השובל הארוך של גלימתו החדשה.

אנשי העיר הנרגשים הצטופפו בצידי הדרך, והריעו בראותם את התהלוכה המתקרבת.

כולם פרצו בתשואות למראה המלך, הצועד מולם בחגיגות, וצעקו:

"איזה גלימה מרהיבה! והשובל! מעולם לא נראה מלכינו הדור כל - כך!"

אבל לפתע נשמע קול קטן וצלול מעל רחש ההמון.

"אבא, אמר הקול בפליאה,

"המלך לא לובש שום דבר!"

האב נבוך ניסה להשקיט את ילדו.

"אל תדבר שטויות, לחש.

אבל הילד חזר על דבריו בכל רם,

והקהל הצטרף אליו: "המלך עירום!!!"

מרוב שמחה אין עוד צורך להעמיד פנים,

פרץ הקהל כולו בצחוק גדול.

לבסוף, אפילו המלך התחיל לצחוק!

הוא צחק על טיפשותו ועל פיקחותם של חוט ומחט.

הוא צחק על טיפשותם של כל אלה שפחדו להראות טיפשים,

והעמידו פנים כאילו הם רואים דבר שאינו קיים:

כי עדיף להודות בטיפשות, מאשר להתחזות כחכם.

